

הסנדלר הערום

סיציליה

היה פעם סנדלר בעיר קטניה בסיציליה שלא מצא עבודה בעירו והיה עני מאוד, עד שכמעט הוא ואישתו מתו מרעב. בסוף הוא אמר לאישה "לא אמצא כאן עבודה, אין טעם להמתין לכך. אלך ואחפש בעיר מאסקלי. אולי שם זקוקים לסנדלר. הוא הלך למאסקלי, ועבר ברחובות תוך קריאה "מי זקוק לתיקון נעליים?" תוך זמן קצר נפתח חלון בבית ואישה הוציאה את ראשה. "הנה זוג נעליים לתיקון" אמרה. הוא התיישב על סף הבית ותיקן את הנעליים. "כמה אני חייבת לך?" שאלה האישה כאשר גמר את העבודה. "חמש אגורות" אמר הסנדלר. "הנה כך מטבע של עשר ולך לשלום" אמרה האישה. הוא המשיך ונכנס לרחוב שני וקרא שוב וכעבור זמן קצר נפתח חלון ואישה אחרת נתנה לו זוג נעליים לתיקון. הוא שוב התיישב על סף הבית, תיקן את הנעליים וכשגמר ביקש שמונה אגורות. האישה נתנה לו שוב מטבע של עשר. "טוב" אמר הסנדלר לעצמו "אני מרוויח לא רע."

אבל לא אחזור לאישתי מיד, כי בקצב זה עוד מעט אוכל לקנות לעצמי חמור. הוא נשאר עוד כמה ימים בעיר עד שהיו לו ארבעה פלורונים ועוד פרוטות בארנק. אזי הלך לשוק ועבור שני פלורונים קנה חמור טוב וחזק, ואיתו התחיל לחזור הביתה לקטניה. אך בדרך עבר ביער ושם ראה חבורת שודדים שהלכו מהר לקראתו. "אני אבוד" חשב "הם ייקחו מיד את כספי ואהיה עני כפי שהייתי קודם. מה אעשה?" אך הוא היה בעל תושייה ולא איבד זמן אלא את שני הפלורונים שהיו לו הסתיר ברעמה של החמור. אז המשיך בדרכו. השודדים תפסו אותו בדיוק כפי שחשב ולקחו ממנו את כל הכסף שמצאו עליו. "הוי, ידידי" הוא קרא "אני רק סנדלר עני ומלבד החמור הזה אין לי כלום בעולם." כאשר כך דיבר, החמור הניף את ראשו ושני פלורונים נפלו לארץ. "מאין זה בא?" שאלו השודדים. "אכן" ענה הסנדלר "גיליתם את סודי. החמור הזה הוא חמור זהב ומספק לי את כל הכסף הדרוש."

"אז מכור לנו אותו" אמרו השודדים "ניתן לך כמה שתרצה עבורו."

הסנדלר נשבע תחילה שבשום אופן לא ימכור את החמור, אך בסוף הסכים למכור אותו לשודדים עבור חמישים מטבעות זהב. "אבל תקשיבו טוב" אמר לשודדים "עליכם לקחת את החמור אחד, אחד לפי התור. אחרת תריבו ביניכם בגלל הכסף הזה."

במילים אלה הוא נפרד מהם מרוצה מהתחבולה, והשודדים הובילו את החמור למערה שלהם. הסנדלר עוד עצר בדרך כדי לאכול ארוחה שמנה וכשהגיע הביתה קנה לו חלקת כרם יפה.

בינתיים השודדים הגיעו למערתם והשודד הראשי הודיע להם שהוא יהיה הראשון שיחזיק את החמור בלילה. חבריו הסכימו וזה אמר לאישתו לשים מזרן באורווה.

"השתגעת?" אמרה האישה, אך הוא ענה לה "עשי כפי שאמרתי ומחר אביא לך אוצרות."

בבוקר קם ראש השודדים וחיפש באורווה, אך לא מצא כלום. הוא הבין שהסנדלר רימה אותו. "טוב" אמר "נפלתי בפח, אבל אדאג שגם לחברי לא יקרה טוב יותר." וכשבאו אליו האחרים ושאלו כמה כסף מצא הבוקר, ענה "אך, חברים. אילו רק

ידעתם! אבל לא אספר לכם עד שהחמור יעבור אצל כולכם לפי התור."

אחד אחרי השני לקחו השודדים את החמור לביתם אך כסף לא מצאו. בסוף, כשכל החבורה הבינה שהסנדלר רימה אותם הם התייעצו ביניהם והחליטו ללכת לסנדלר ולהעניש אותו.

הסנדלר שראה אותם מרחוק קרא לאישתו ואמר "שחטי עגל ומלאי את השלפוחית שלו בדם. תלי לך אותה על צווארך. כשיגיעו השודדים וירצו שאחזיר להם את כספם אקרא לך ואומר לך לבוא מיד. את צריכה לריב איתי ואני אקח אז סכין ואתקע אותה בשלפוחית. את נפלי על הארץ כמו מתה ושכבי כך עד שאתחיל לנגן בגיטרה. אז קומי ותתחילי לרקוד."

האישה עשתה מהר מה שאמר לה, כי השודדים היו כבר קרוב. הם נכנסו לבית ברעש גדול ודרשו שיחזיר להם את כספם.

"הבהמה המסכנה אבדה כנראה את כוחה, כשהוחלפו בעליה" אמר הסנדלר "אבל לא נריב על כך. אחזיר לכם את חמישים המטבעות."

"איטה" קרא לאישתו "עלי מיד לחדר והביאי לאנשים אלה את כספם."

"חכה קצת" ענתה היא "יש לי דג על אש. אם

אעזוב עכשיו הארוחה תתקלקל." "לכי מיד, כפי שאמרו לך" קרא הוא כאילו בכעס גדול ומאחר שהיא לא זזה תפס סכין ותקע אותה תחת צווארה. הדם נשפך מהשלפוחית והאישה נפלה על הארץ כמו מתה. "מה עשית?" אמרו השודדים "מסכנה זו לא עשתה כל רע." "אולי הייתי פזיז קצת, אבל מיד אתקן זאת" אמר הסנדלר ולקח את הגיטרה שלו. רק השמיע צלילים אחדים והאישה קמה והתחילה לרקוד. השודדים הסתכלו עם פיות פעורים ובסוף אמרו "אנו מוכנים לוותר לך על הזהב, אבל כמה תרצה עבור הגיטרה המופלאה הזו?" "לא, לא יתכן" קרא הסנדלר "כל פעם שאני רב עם אישתי אני מכה אותה למוות וכעסי עובר. זה הרגל שיהיה לי קשה להתגבר עליו. לא אוכל לוותר על הגיטרה, כי בלעדיה לא אוכל להחיות את אישתי שוב." אך השודדים הצליחו לשכנע אותו למכור את הגיטרה בארבעים מטבעות זהב. הם חזרו למערתם ביער מרוצים מאוד. לא הייתה להם סבלנות ורצו לנסות את כוחה של הגיטרה. ושוב ראש השודדים החליט שמגיע לו להיות

הראשון. בערב הוא שאל את אישתו "מה בישלת לארוחה?" "אטריות" ענתה. "הרי אמרתי לך שאני רוצה דג מטוגן הערב" קרא. הוא דקר את אישתו בצווארה והרגה. למען אמת הוא לא כעס כלל ומיד לקח את הגיטרה והתחיל לנגן, אבל כמה שלא ניגן, האישה לא זזה. "הו, הסנדלר הנבזה!" קרא "עוד אלמד אותו לקח. פעמיים סידר אותי!" הוא זעף וכעס אבל דבר לא עזר. הוא הרג את אישתו ולא רצה לגלות את הפשע. למחרת בא אחד השודדים לשמוע מה קרה. "אז איך זה הלך?" שאל. "הו, נפלא" אמר "דקרתי את אישתי ואחר כך ניגנתי והיא עכשיו כמו חדשה." "כך? אז אני חייב לנסות זאת על אישתי. אעשה זאת הערב." מובן שכך קרה שוב עד שכל הנשים הומתו בהסתר, ורק אז השודדים התחילו להתלחש ביניהם וגילו את הסיפור הנורא. הם נשבעו לנקום ומיד יצאו לביתו של הסנדלר. גם עתה הוא ראה אותם מרחוק. הוא קרא לאשתו שכיבסה בחצר. "הקשיבי, איטה, כשייבאו

השודדים וישאלו עלי, אמרי שהלכתי לכרם. אז אמרי לכלב שלנו ללכת ולקרוא לי, וגרשי אותו מהבית."

אחר כך הוא יצא בדלת האחורית והסתתר אחרי חבית גדולה. כשבאו השודדים הם קראו לו בקול מאיים.

"אך, רבותיי" אמרה האישה "הוא יצא לכרם, אבל אני אשלח מיד את הכלב, שיביא אותו" וקראה לכלב "לך מיד לכרם ואמור לבעלי שבאו אנשים שרוצים לדבר איתו. לך מיד!" היא פתחה את הדלת והוציאה את הכלב החוצה.

"את מאמינה באמת שהכלב יקרא לבעלך?" שאלו השודדים.

"הו כן. הוא מבין את הכל ואני תמיד שולחת אותו עם מסר לבעלי. הוא אומר לו את הכל כפי שאני אומרת."

תוך כמה רגעים יצא הסנדלר ואמר "שלום רבותיי, הכלב אמר שהנכם רוצים לדבר איתי."

"כן, כך הדבר" אמר השודד הראשי "באנו לדבר איתך על הגיטרה. באשמתך הרגנו את כל נשותינו ולמרות שניגנו וניגנו הן לא קמו לחיים."

"כנראה שלא ניגנתם טוב" ענה הסנדלר "זו אשמתכם."

"אנו מוכנים לסלוח לך" ענו "אם רק תמכור לנו את הכלב."

"לא, זה בלתי אפשרי! לא אוכל להסתדר בלעדיו."

אך הם הציעו לו ארבעים מטבעות זהב ובסוף הוא הסכים שייקחו את הכלב.

ושוב הם הלכו עם הכלב וכשהגיעו למערה ראש השודדים אמר שזכותו לעשות את הניסיון הראשון.

הוא קרא לבתו ואמר "אני הולך עכשיו לפונדק ואם מישהו רוצה לדבר איתי, שחררי את הכלב ואמרי לו לקרוא לי."

כעבור שעה הגיע איש שהיה לו עסק איתו והבת התירה את הכלב ואמרה "לך לפונדק וקרא לאבא שלי!"

הכלב רץ מיד, אבל ישר לביתו של הסנדלר. כשהשודד חזר ולא ראה את הכלב, ניחש מיד שזה חזר לבית הסנדלר. אומנם היה כבר מאוחר אך הוא הלך לשם אחרי הכלב.

"האם הכלב אצלכם?" שאל.

"הו, כן. המסכן כל כך אוהב אותי! אתה צריך לתת לו זמן להתרגל למקומו החדש."

השודד לקח את הכלב שוב ולמחרת העביר אותו לבא בתור, ורק אמר שהכלב יכול לעשות מה

שהסנדלר אמר.

גם השודד השני שמר את הכישלון בסוד, וכך הכלב עבר את החבורה כולה. בסוף הם גילו את העניין ביניהם, והלכו בכעס אל הסנדלר. הם תפסו אותו, הכניסו לשק ואמרו שיזרקו אותו לים. הסנדלר ישב בשק בשקט ולא ענה.

חבורת השודדים סחבה את השק, אבל יום היה חם, והשק כבד וכאשר עברו ליד כנסייה החליטו להיכנס ולנוח שם. את השק השאירו ליד הדרך. על הגבעה הסמוכה רועה שמר על עדר חזירים, ותוך כדי כך שרק להנאתו. הסנדלר ששמע זאת קרא בקול רם "לא אעשה זאת! לא אסכים! לא אעשה זאת!"

הרועה התקרב ושאל "מה לא תעשה?"
"הם רוצים לחתן אותי עם בת המלך, ואני לא רוצה אותה!"

"הו, איזה מזל יש לך" אמר רועה החזירים "אילו רק הייתי במקומך."

"אם אתה רק רוצה תוכל לקבל אותה!" ענה הסנדלר "רק תחליף אותי כאן בשק, ותן לי לצאת."

הרועה פתח את השק ונכנס לתוכו במרום הסנדלר, וזה הלך משם עם עדר החזירים.

כאשר השודדים נחו הם יצאו מהכנסייה, לקחו את השק וזרקו אותו לים, שם הוא שקע מיד. אך כשחזרו מהחוף פגשו את הסנדלר עם עדר החזירים לפניו. הם הביטו עליו עם פיות פעורים. "אך, אילו רק ידעתם כמה חזירים חיים בים" הוא קרה "וכמה שיותר עמוק, כך הם רבים יותר. אני הבאתי את אלה, אבל אחזור לקחת עוד." "נשאר שם עוד?" שאלו השודדים. "כן, יש שם המון ותוכלו לזכות בהם גם אתם. אסביר לכם איך לעשות זאת." הוא הוביל את השודדים לחוף הים. "כל אחד מכם יקשור אבן גדולה לצווארו, כדי שתוכלו להיכנס עמוק יותר, כי החזירים שמצאתי היו באמת בעומק רב." השודדים קשרו אבנים לצוואריהם, קפצו לים וטבעו, והסנדלר הוליך את עדר החזירים הביתה והיה לאיש עשיר עד סוף ימיו.